

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: I EN LANDSBYKIRKE

Citation: Aarestrup, Emil: "I EN LANDSBYKIRKE", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, C. A. Reitzel, 1976, s. 172. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aare03val-shoot-workid70265/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

I EN LANDSBYKIRKE.

Vi sad i Landsbykirken.
En raa Novemberhimmel
Oplyste svagt langs Muren
Den fugtiggrønne Skimmel.

Tre, fire gamle Bønder,
Samt Præst og Degn, var Flokken,
Som med sit Skrat fra Taarnet,
Høitrevnet, kaldte Klokken.

Støv laae paa alle Bænke.
Af Malerier spored
Man kun den flinke Ungdoms
Haandtegninger i Choret.

Og, som paa Hogarths Plade
I bittert Lune stukket,
Var over Fattigbøssen
Tæt Spindelvævet trukket.

Istedenfor et Orgel,
Til Vinterstormens Tuden,
Peb Døren med sit Hængsel
Og klirrede Blyruden.

Det eneste Par Engle,
Som fandtes, laae i Gruset,
Ormstukne, invalide,
Henslængt i Vaabehuset.

Og Lysene paa Altret
Var ikke tændt — bevares!
Der gives intet Sted, hvor
Meer ugeneert kan spares.

De tommelange Stumper
Stod paa Profit i Stagen,
Og Dugen var et smudsigt
Og stoppet gammelt Lagen.

Der var en dyb Forladthed,
En Kulde og et Øde,
Der var en rædsom Tomhed,
Som i en Grav hos Døde.

Der var — dog nok om dette!
Du vil ei mere høre,
Og jeg vil ikke heller
Det Værste just berøre.

Nok vel, til at forstemme
En Virtuøs, endsige

En Dilettant i Troen
Som mig og mine Lige.

Men du — var ved min Side;
Jeg saae din unge Pande
I renest Stiil en Kuppel,
En yndig Hvælving danne.

Paa den var ingen Fure;
Der var en himmelsk Eenhed
I disse Liniers Bøining,
I disse Farvers Reenhed.

Og dine Blik, som Ungdoms
Og Uskylds Engle tændte,
Var Alterlys, som roligt
Med klare Straaler brændte.

Det stumme Sprog i Smilet,
I Mundens Form og Rødme,
Overgik alle Psalmers
Livsalighed og Sødme.

Fuldværd et Sølvorgel
I Pulpiturets Stole
Var en melodisk Rislen
Mig af din Silkekjole.

En østerlandsk Parabel,
En yndig Læresætning
Var i de brune Løkker
Og deres bløde Fletning.

Og al den stille Andagt,
Som Sind og Hjerte hæver,
Og al den fromme Gysen,
Som Helligdommen kræver —

Fornam jeg i din Nærhed,
Indgød dit tankefulde
Høitidelige Udtryk
Mit Letsind og min Kulde.
